

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 288, 706, 642, 591, 131, 401, 412

Čtení: Ž 104, 24 – 35

Text: Mt 6, 31 – 34 *Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.*

Skoro to vypadá, jako by měl Ježíš na očích růžové brýle a tvrdil nám, že lze vést bezstarostný život. Nebo že nás k tomu dokonce vybízí. To by však bylo nepochopením toho, co Ježíš skutečně říká. Je třeba ten text číst pozorně, a možná si nejprve všimnout, co v něm Ježíš neříká. Například neříká: „nedělejte si starosti“ nýbrž „nedělejte si starosti o zítřek“ tedy takové ty starosti typu „co by kdyby“ – ty hypotetické starosti, které mohou nastat, ale nemusí – tak proč si jimi zaplevelovat dnešek. Ježíš také neříká, že nebudeme mít žádné trápení. On tvrdí opak: „Každý den má dost na svém trápení“. Ježíš ale také říká: „Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.“

Opět nám pomůže si uvědomit, co se tu neříká: Ježíš netvrdí, že nic z toho nepotřebujeme. Víra v Boha nám nepřikazuje: Nejezte, nepijte a choďte nazí. Je to jinak. Bůh naopak velmi dobře ví, že to všechno potřebujeme. To spíše pohané si myslí, že Bůh to neví, a že je třeba jej o tom nějak informovat, případně si ho našimi usilovnými obětmi a modlitbami nějak příznivě naklonit a jeho požehnání si na něm tímto způsobem vymoci. Jde v podstatě o přesvědčení, že všechno stejně nakonec záleží jen na nás samotných, jak si to zajistíme a zařídíme, kolik se modlíme a jak si tím dokážeme pomoci. To ale může být také projevem zoufalé nedůvěry v Pána Boha. Takoví lidé se řídí heslem: Co si sám nevymodlíš, to nemáš. Do těchto představ o Bohu se zřejmě promítá zkušenost s takovými otci, kteří se o své děti nestarají a na jejich výživu nepřispívají. Ježíš nám ale představuje skutečného zodpovědného Otce, který neustále myslí na všechny své děti. Bůh nás přece neučinil proto, aby nás všechny nakonec zničil. On jako milující Otec nedá na své děti dopustit. Zná naše potřeby. On ví, že potřebujeme jíst, pít a mít co na sebe.

Možná nás hned napadne: Proč tedy na světě existují lidé hladoví, žízniví, nazí, nemocní a trpící? Uprímně řečeno, nevím. Ale vím, že by jich bylo mnohem méně, kdyby na světě neexistovalo lidské sobectví, chamtivost a bezohlednost. Kdybychom se dovedli něčeho vzdát ve prospěch bližního.

Ovšem není ani třeba si myslet, že by Ježíš prosazoval nějakou povinnou askezi. Vždyť říká: Všichni lidé potřebují jíst, pít a oblékat se. On však zachází ještě dál a dodává: Vy toho ale potřebujete daleko víc! Lidé se často vyčerpají starostmi jen o tu obživu, ale vám musí zbýt prostor ještě na další věci, především na objevování Božího království. A to je důvod, proč máme své starosti o obživu držet na uzdě. Aby nám nepřerostly přes hlavu a nepřipravily nás o skutečný život. Člověk se stává člověkem teprve tenkrát, když se jeho život nevyčerpává sháněním peněz a nakupováním. Nejsm

skutečným člověkem jen tam, kde nakupují. Pokud nám půjde pouze o potravu, pak nejsme lidé ale živočichové, a pak se budeme k sobě také chovat jako zvířata nebo spíše ještě hůř. Člověk se stává skutečně lidským až tehdy, když hledá něco vyššího, něco co jej přesahuje. Když hledá, řečeno Ježíšovými slovy, Boží království a jeho spravedlnost.

Hledat Boží království a jeho spravedlnost, tedy Boží vládu a řády, Boží vůli a instrukce, Boží vedení a ochranu, znamená ptát se, zkoumat, zabývat se otázkami po Bohu. Orientovat svůj život k Bohu. Ale když se vyčerpáváme starostmi o biologický život, často už nemáme kapacitu starat se o to, abychom byli lidštějšími lidmi či dokonce Božími dětmi.

Použijeme-li janovskou terminologii: V čem se liší Boží děti od dětí tohoto světa? Vnějšně možná nijak, ale Boží děti, a proto se jim také tak říká, věří, že za nimi stojí jejich silný Otec, který má prostředky i touhu své děti postrkovat kupředu a podporovat je. Nemyslíme si přitom, že nám nějak umetá cestičku a činí náš život snazším. Ale žijeme s vírou, že za námi stojí Bůh jako kotva života, jako ten, který náš život bedlivě sleduje a zaštituje. Který má přehled o potřebách svých dětí. Který jako Otec ví, co všechno potřebujeme. Bůh sám nečiní rozdíly mezi lidmi, rozdíl je v nás, v našem vědomí, zda ve svém životě s Bohem počítáme nebo ne. S vírou v nebeského Otce se totiž můžeme cítit svobodnější a relativně bezstarostně se rozběhnout a objevovat krásy Božího světa a Boží moci a Boží dobré vlády.

Abychom tomu tedy rozuměli: Ježíš nestaví zbožnost a světské starosti proti sobě, ale chce, abychom své starosti prodchnuli zbožností, důvěrou, radostí a spolehnutím na svého Otce, který nás jistí zezadu i z předu. Nebo ještě jinak: Ježíšovo „nedělejte si starosti“ neříká: „nestarejte se“, ale spíše „nepropadejte panice“, „nezoufejte si“ nebo také „hled'te, abyste se nelekali“. Ale také, nenakládejte si na sebe víc starostí, než je nutné. Úplně vám stačí ty dnešní starosti o budoucnost. Ty zítřejší si nechte na zítra. Prostě si je rozdělte tak, aby vám nevzaly chuť a sílu objevovat Boží království. Nebojte se, že zítra se nebude o co starat. Každý den má dost vlastního trápení. V tom je Ježíš velký realista. Starosti nám nikdy chybět nebudou, ale je třeba jim vymezit jisté hranice. Protože hledat Boží království není nějaká zbytná volnočasová aktivita navíc, ale patří to rovněž mezi základní životní potřeby člověka. Jde v posledu o to, aby nám vládl skutečně Bůh, a ne naše starosti.

Možná by nám v tom mohly pomoci i dnešní bohoslužby díkčinění. Vzpomeňte si, jak si doma děláte nákupní seznam, co všechno je třeba koupit, obstarat a zařídit. Díkčinění ale znamená udělat si ještě jiný seznam. Seznam toho, o co už se starat nemusím, protože je to vyřešené. Už je to za mnou. Seznam vděčnosti za Boží dary, za Boží řešení a Boží starosti, které já už řešit nemusím. Prostě hledat, kde jsem ve svém životě už zakusil Boží pomoc, Boží vládu a vedení. I toto shledávání Boží milosti v našem životě je naplňováním Ježíšovy výzvy: Hledejte především Boží království a jeho spravedlnost.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že nás učíš vidět Boha jako Otce, který si s námi dělá velké starosti, takže nejsme na jejich řešení sami. Amen.*

Přímluvná modlitba: *EZ 401 Za ty, kdo hladem trpí*